

Θέλουμε να σωθούμε;

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ

Σήμερα που γράφεται αυτό το άρθρο με αγωνία αναμένουν άπαντες οι Έλληνες τις αποφάσεις των ηγετών της Ευρωπαϊκής Ενωσης για το ελληνικό χρέος.

Κατανοητή η αγωνία, γιατί έχει από όλους γίνει κατανοητό ότι ένα δημόσιο χρέος, που ξεπερνά το 150% του ΑΕΠ, δεν είναι διαχειρίσιμο. Ακόμη και αν μας «εμπιστευθούν» οι αγορές και μας δανείζουν, το πρόβλημα θα διογκώνεται.

Με απλά οικονομικά: Όταν έπειτα από ένα-δύο χρόνια εξαντληθεί το δάνειο της τρόικας, θα πρέπει να αντλούμε από την αγορά με υψηλά επιτόκια μεγάλα ποσά για να καλύπτουμε το έλλειμμα του προϋπολογισμού και την εξυ-

πηρέτηση των συνεχώς αυξανόμενων δανείων.

Και πάλι με απλά οικονομικά: Για να κλείσουμε το έλλειμμα και να εξυπηρετούμε τα δάνεια χωρίς την προσφυγή σε νέο δανεισμό θα πρέπει να έχουμε πρω-

τογενές πλεόνασμα, το οποίο μόνο από ταχύρρυθμη, βιώσιμη και ανταγωνιστική ανάπτυξη μπορεί να προέλθει.

Η ανάπτυξη όμως δεν επιτυγχάνεται με αυτόματο πιλότο. Κατ' αρχάς, απαιτείται κάποιος σχεδιασμός για τους τομείς προς τους οποίους θα καθοδηγηθεί η ανάπτυξη, ώστε να είναι βιώσιμη και ανταγωνιστική. Τέτοιο σχεδιασμό ούτε η κυβέρνηση έχει, ούτε τα κόμματα, ούτε και οι φορείς των παραγωγικών τάξεων. Συνήθως, οι περισσότεροι όταν μιλούν για ανάπτυξη αναφέρονται στην «τόνωση της αγοράς», δηλαδή την κατανάλωση, το «μοντέλο» που οδήγησε τη χώρα στη σημερινή κρίση.

Δεύτερη βασική προϋπόθεση, η αποκατάσταση της εμπιστοσύνης στη βιωσιμότητα της ελληνικής οικονομίας. Οσο κυκλοφορούν τα σενάρια περί χρεοκοπίας ουδείς Έλληνας ή αλλοδαπός θα ρισκάρει επενδύσεις, μικρές ή μεγάλες, εκτός αν χρηματοδοτηθεί από το κράτος ή από τις τράπεζες. Το κράτος όμως μόνο το ΕΣΠΑ διαθέτει και οι τράπεζες έχουν στερέψει μετά τη με-

ταφορά δισ. ευρώ καταθέσεων στο εξωτερικό.

Η ρύθμιση του χρέους για να καταστεί διαχειρίσιμο δεν εξαρτάται από εμάς. Είναι πλέον πρόβλημα συνδεδεμένο με το ευρώ και την ευρωζώνη. Είναι το πρώτο στάδιο για την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης και την επανεκκίνηση της πραγματικής οικονομίας.

Ενα δεύτερο στάδιο – θα έπρεπε να είναι πρώτο – είναι οι διαρθρωτικές παρεμβάσεις στο σύνολο του κρατικού μηχανισμού και στη λειτουργία του ιδιωτικού τομέα και οι αποκρατικοποιήσεις. Είναι οι θετικές πτυχές του μνημονίου και του Μεσοπρόθεσμου. Οι καθυστερήσεις στην υλοποίησή τους είναι αδιαιολόγητες.

Για παράδειγμα, οι ιδιωτικοποιήσεις έχουν διπλή ωφέλεια: αφενός θα καλυφθεί, έστω και μικρό, μέρος του χρέους· αφετέρου η επένδυση σε αυτές κεφαλαίων από το εσωτερικό και κυρίως από το εξωτερικό ανοίγει τον δρόμο για ανάκτηση της εμπιστοσύνης των επενδυτών. Χρήσιμες και οι μικρές επενδύσεις, αλλά μόνο οι μεγάλες δημιουργούν θέσεις εργασίας.

Βασική, ακόμη, προϋπόθεση για την ανάπτυξη είναι σταθερό πολιτικό περιβάλλον και σχετική κοινωνική ηρεμία. Με το σταθερό πολιτικό περιβάλλον δεν εννοώ την πολυσυζητημένη «πολιτική συναίνεση». Αυτή ουδέποτε υπήρξε στο ελληνικό πολιτικό λεξιλόγιο. Γιατί όμως να φθάσουμε στο άλλο άκρο... Να έχουμε έναν «πολιτικό καβγά» κάθε μέρα και για «ασήμαντη αφορμή»; Γιατί θα πρέπει να είναι καθημερινό το τηλεοπτικό θέαμα των πολιτικών να «ξιφομαχούν» και να σκορπάνε σύγχυση και απαισιοδοξία; Και γιατί να μιλούν τόσο συχνά και τόσο πολύ οι υπουργοί για σχεδιασμούς και σενάρια και να δίνουν το πρώτο λάκτισμα στο «πολιτικό ποδόσφαιρο»!

Με τη «σχετική κοινωνική ηρεμία» δεν αναφέρομαι ούτε στις απεργίες ούτε στις διαδηλώσεις εκείνων των πολιτών ή τάξεων που θίγονται ακόμη και προνόμιά τους που τα θεωρούν κεκτημένα. Αναφέρομαι στον αποκλεισμό αεροδρομίων και λιμανιών, που «δίδαξε» το ΠΑΜΕ ξεκινώντας την «επανάσταση» για τη «λαϊκή εξουσία»... Μετά την «κόκκινη επανάσταση» κήρυξαν και οι ταξιτζήδες το «κίτρινο αντίρτικο» με την υποστήριξη των κομμάτων της αντιπολίτευσης και με τον Μανώλη στην «Κορώνη»!

Ζητούμε από τους Ευρωπαίους να «μας σώσουν»... Εμείς θέλουμε να σωθούμε;

//
**Βασική
προϋπόθεση για
την ανάπτυξη είναι
σταθερό πολιτικό
περιβάλλον και
σχετική
κοινωνική ηρεμία**
//